



«Μας οδηγούν (σ.σ. ο ΣΥΡΙΖΑ) σε σύγκρουση με τους εταίρους, σε χρεοκοπία, σε **έξοδο από το ευρώ**» (...) Η Ελλάδα έχει δύο δρόμους: Ή θα παραμερίσει την πολιτική αβεβαιότητα και θα πάει στην ανάπτυξη ή θα κατακυλήσει **στο χείλος της χρεοκοπίας** (...) Το λένε οι δικοί τους, πως δεν μπορείς να ζητάς τα λεφτά της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να μην ακολουθείς τους κανόνες της» (Αντώνης Σαμαράς, ομιλία στο Αγρίνιο)

«Θα πρέπει να είμαστε **παρανοϊκοί** για να θέλουμε να βγούμε από την ευρωζώνη. Δεν έχουμε ούτε κρυφή ατζέντα, ούτε plan B (...) Κανένα δημοψήφισμα, κανένα δίλημμα, να τελειώνουμε με αυτά: το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης είναι επαρκώς κοστολογημένο ώστε **με δικούς μας πόρους**, μπορούμε να χρηματοδοτήσουμε το απαιτούμενο κόστος για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης σε περιβάλλον δημοσιονομικής ισορροπίας». (Αλέξης Τσίπρας, συνέντευξη στο STAR)

Απίστευτος συναγωνισμός αποκήρυξης κάθε προοπτική απελευθέρωσης και αποτίναξης της άθλιας επιτροπείας και της υποταγής στο κέντρο της νεοφιλελεύθερης αντεργατικής επίθεσης!

Σε αυτές τις συνθήκες ωστόσο, εξακολουθεί να υπάρχει ένα 35-40% στην Ελλάδα- άνθρωποι "παρανοϊκοί" ως φαίνεται- που ζητούν έξοδο από την ευρωζώνη, ενώ δεν θεωρούν την παραμονή στην ΕΕ κατάχτηση.

Και αν παρ' όλα αυτά, "από ατύχημα" όπως λένε, βγούμε από την ευρωζώνη, **τι θα συμβεί;** Τι καταστροφή θα επέλθει; Τι θα σημάνει αυτός ο Αρμαγεδδών;

Οι λογικοί άνθρωποι ξεκινούν από την ανάγκη και την εκτίμηση πως υπάρχει η δυνατότητα **να μπει τέρμα στην κοινωνική καταστροφή που ζούμε.**

Θέλουν να έχουν αξιοπρεπείς μισθούς και συντάξεις, με αφετηρία την επιστροφή στο 2009.

Να λειτουργήσει και πάλι και να βελτιωθεί το σύστημα υγείας και οι άλλες ζωτικές δημόσιες δραστηριότητες.

Να αποτραπούν οι ιδιωτικοποιήσεις στα δημόσια κοινωνικά αγαθά όπως το νερό ή το ρεύμα.

Να αναταχθεί η έκρηξη της ανεργίας με εκτεταμένες δημόσιες επενδύσεις ώστε να δουλέψουν όλοι και ειδικά οι νέοι που ξενιτεύονται.

Θα ήμασταν αφελείς αν δε βλέπαμε **τι βρίσκουμε μπροστά μας**, αν έχουμε απαιτήσεις σαν τις παραπάνω.

Ασφαλώς αυτοί οι κοινωνικοί στόχοι είναι που στοιχειοθετούν **ξήλωμα του μνημονιακού καθεστώτος.**

Όμως- και σε πείσμα όσων λένε διάφοροι οικονομολόγοι του ΣΥΡΙΖΑ- όλες αυτές οι αντιδραστικές μνημονιακές λεγόμενες "μεταρρυθμίσεις", ήταν και είναι οι **όροι των δανειακών συμβάσεων**, με στόχο την **πληρωμή του χρέους**. Είναι αναπόσπαστα πράγματα. Και πολύ βαριά: περίπου 17 δις το χρόνο απαιτούνται για εξυπηρέτηση του χρέους (τόκοι και τοκοχρεολύσια).

Χωρίς άρνηση πληρωμής και διαγραφή του χρέους, αναγκαστικά δε χωρεί τίποτα από τα παραπάνω, παρά μόνο μένει ένα πρόγραμμα σαν αυτό της Θεσσαλονίκης που υπακούει στη λογική "Φτώχεια για όλους, ελεημοσύνη για λίγους από τους πλέον φτωχούς". Αρκεί να σκεφτούμε ότι μια προσπάθεια επέκτασης του επιδόματος ανεργίας σε όλους τους ανέργους και όχι μόνο στο 12%-18% που παίρνουν σήμερα θα στοίχιζε στον κρατικό προϋπολογισμό γύρω στα 6 δισ. ευρώ.

Το χρέος όμως δεν είναι κυρίως σε funds πλέον, αλλά **επίσημο χρέος** στην ΕΚΤ και τους θεσμούς και τις χώρες της ευρωζώνης.

Βρίσκουμε λοιπόν **απέναντί** μας ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ την ευρωζώνη ως εξής:

1. Ως κύριο **απαιτητή της πληρωμής του χρέους**. Δεν είναι εταίροι, είναι οι δανειστές.
2. Ως "**Σύμφωνο του ευρώ**" που απαιτεί **πανευρωπαϊκή λιτότητα** στο όνομα της ανταγωνιστικότητας
3. Ως "Δημοσιονομικό Σύμφωνο Σταθερότητας" που απαιτεί **ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς** και μόνιμα προγράμματα δημοσιονομικής προσαρμογής σε όσους αποκλίνουν ή/και έχουν δανειστεί από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό (δηλαδή για 50 χρόνια για την Ελλάδα!)
4. Ως **απαιτητή ιδιωτικοποιήσεων**, με σχεδόν ρητή **απαγόρευση ή σκληρούς περιορισμούς για δημόσιο τομέα**, στο όνομα του "ελεύθερου ανταγωνισμού".
5. Ως **μοχλό εργασιακής απορρύθμισης** σύμφωνα με συνθήκες Λισσαβόνας, την ατζέντα "Ευρώπη 2020" και άλλες σχετικές
6. Τέλος, μια ευρωζώνη με το **αποκλειστικό προνόμιο της έκδοσης νομίσματος**, ελέγχου της χρηματοδοτικής ροής και της ρευστότητας, που σημαίνει ότι ανά πάσα στιγμή κόβει το αίμα σε όποια οικονομία και χώρα θέλει, απαιτώντας την χρεωκοπία και τη ληστεία του λαού της (βλέπε Κύπρος)

Συμπέρασμα: **Η έξοδος από την ευρωζώνη και την ΕΕ είναι ΑΝΑΓΚΑΙΑ**

Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι **αναγκαίο κακό**, αλλά, αντίθετα **αφετηρία μιας θετικής προοπτικής**

Η έξοδος από την ευρωζώνη και την ΕΕ και η είσοδος σε ένα άλλο δρόμο οικονομικής και κοινωνικής εξέλιξης για την Ελλάδα και κάθε άλλη χώρα που θα αποδεσμεύεται, όχι μόνο δεν οδηγεί σε καταστροφή, αλλά σηματοδοτεί την **αφετηρία** αναίρεσης της κοινωνικής καταστροφής.

Η επιστροφή σε εθνικό νόμισμα, είναι αναγκαία (αν και όχι ικανή) συνθήκη για ανεξάρτητη νομισματική και δημοσιονομική πολιτική με κριτήριο την κοινωνική και οικονομική αναγέννηση των λαϊκών στρωμάτων. Θα αποτελέσει όπλο άμυνας και ανάσχεσης της εισαγωγής προϊόντων των πολυεθνικών και ανεργίας και ενίσχυσης των παραγωγικών δυνατοτήτων, της απασχόλησης και των εξαγωγών.

Φυσικά αυτά τα οφέλη θα είναι **προσωρινά** εάν δεν συνοδευτούν ταχύτατα με ένα πρόγραμμα αξιοποίησης των συνολικών παραγωγικών δυνατοτήτων και του πλούτου της χώρας, με μοχλό τη δημόσια κοινωνική ιδιοκτησία, τον εργατικό έλεγχο και την ανάδειξη του κόσμου της εργασίας σε κέντρο των κοινωνικών εξελίξεων.

Επίσης, τα οφέλη αυτά, θα είναι **μονομερή και ταξικά ιδιοτελή**, αν τα διαχειριστούν οι εκπρόσωποι του ελληνικού κεφαλαίου, που θέλουν να τα οικοδομήσουν πάνω στην απαξίωση των μισθών και να βάλουν το παραδάκι στην τσέπη τους. Αν δεν κλονιστεί και δεν ανατραπεί τελικά η πολιτική και οικονομική κυριαρχία της αστικής ολιγαρχίας, αυτής που είναι άλλωστε τόσο δεμένη με την ΕΕ.

Για να ζήσει ο λαός, απαιτούνται δύο πράγματα:

Αφενός **διπλή αποδέσμευση από ευρωζώνη και ΕΕ.**

Αφετέρου, να βαδίσουμε σε ένα άλλο **δρόμο αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης** με κέντρο τις κοινωνικές ανάγκες, βάθρο την κοινωνική ιδιοκτησία, με θεσμούς εργατικής και λαϊκής δημοκρατίας .

Είναι δύο προϋποθέσεις **ποιοτικά** αλληλένδετες, χωρίς σχέσης τυπικής χρονικής αλληλουχίας όπως το αντιλαμβάνεται στατικά το ΚΚΕ, αλλά με δυνατότητα, ανάλογα με τους λαϊκούς αγώνες η μία πτυχή να σύρει ή/και να δρα πολλαπλασιαστικά και δυναμικά στην άλλη.

Ας δούμε σύντομα ορισμένες αντιρρήσεις.

Πρώτο: “Θα μας κόψει η ΕΕ την χρηματοδότηση και θα πεινάσουμε”.

Είναι σα να λέμε ότι δε θα περάσει ο πρεζέμπορος να δώσει τη δόση στον ναρκομανή. Οι εισροές (πχ ΕΣΠΑ κλπ) είναι μικρό κλάσμα μπροστά στην αιμοδοσία της αποπληρωμής του χρέους. Η ΕΕ δε χρηματοδοτεί καμία ανάπτυξη παρά μόνο την στήριξη της δραστηριότητας των μεγάλων πολυεθνικών, την απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, την υποστήριξη των ιδιωτικοποιήσεων

Δεύτερο: “Αν θα πάμε στη δραχμή, σε συνδυασμό με την υποτίμησή της, θα γιγαντωθεί το χρέος”.

Αυτά είναι επιχειρήματα μόνο όσων έχουν σκοπό να πληρώσουν ένα χρέος και όχι να αρνηθούν την αποπληρωμή του.

Τρίτο: “Αν συγκρουστούμε με την ευρωζώνη, ό κόσμος θα τρομάξει, θα αποσύρει καταθέσεις (bank run), θα καταρρεύσουν οι τράπεζες και μετά τα πάντα”.

Τόσο το bank run όσο και το κούρεμα καταθέσεων (με το οποίο τρομοκρατεί διαρκώς ο Σαμαράς), σχετίζεται ακριβώς με πιθανές επιλογές και την ασυδοσία της ΕΚΤ και του ECOFIN. Αντίθετα μια επιλογή αμφισβήτησης αυτής της παντοδυναμίας, σε συνδυασμό φυσικά με τον έλεγχο κίνησης κεφαλαίων, αποτελούν προστασία και όχι απειλή. Ας θυμίσουμε επιτέλους ότι το άγριο κούρεμα καταθέσεων στην **Κύπρο** δεν έγινε επειδή μια αριστερή κυβέρνηση έκανε επανάσταση, αλλά επειδή μια δεξιά κυβέρνηση (ΔΗΣΥ, Αναστασιάδης), ψέλλιζε για “διαπραγμάτευση”, χωρίς να τολμήσει την απόφαση εξόδου.

Τέταρτο: “Θα δημιουργηθούν προβλήματα τροφοδοσίας σε καύσιμα, φάρμακα και άλλα βασικά είδη”.

Τίποτα πιο ψεύτικο. Η ΕΕ ούτε παράγει ούτε μας χαρίζει πετρέλαιο. Το αντίθετο ισχύει: Η πρόσδεση της Ελλάδας στην ΕΕ, η οποία πχ επιβάλει εμπάργκο στις πωλήσεις του Ιράν, είναι που μας περιορίζει και όχι το σπάσιμο αυτής της δέσμευσης. Φάρμακα παράγονται και στην Ελλάδα, η κρατική εθνική φαρμακοβιομηχανία έχει παράδοση και δυνατότητα γρήγορης επανα-συγκρότησης, ενώ το διεθνές εμπόριο σε ένα περιβάλλον σπασίματος των πατεντών (πχ από Ινδία), αποτελεί μια καλή και φτηνότερη δυνατότητα.

Πέμπτο: “Θα απομονωθούμε από την Ευρώπη και τον κόσμο”

Από τις 50 χώρες στην Ευρώπη και τις 240 σε ολόκληρο τον κόσμο, στην ΕΕ συμμετέχουν 28 και στην ευρωζώνη 20 χώρες.

Ποια απομόνωση; Μειονέκτημα και όχι πλεονέκτημα είναι ο περιορισμός στην ΕΕ. Μην το ξεχνάμε: Η **ευρωζώνη** αποδεικνύεται το βασικό και αιώνιο **λίκνο** εξέλιξης μιας ευρύτερης καπιταλιστικής κράσης, με την **Ελλάδα**, μέσα σε αυτή, να είναι στο ρόλο του **πειραματόζωου** των αντεργατικών πολιτικών και οι **εργαζόμενοι** να είναι τα **θυσιάσματα**.

Έκτο: “Η άρνηση πληρωμής του χρέους δε σημαίνει ότι φορτώνουμε αμαρτίες δικές μας στους λαούς

της Ευρώπης;”

Όσο **δεν είναι αλήθεια** είναι ότι τα δάνεια προς την Ελλάδα τα ζήτησε, τα πήρε και τα “έφαγε” ασυλλόγιστα ο ελληνικός, άλλο τόσο **είναι ψέμα** ότι οι ευρωπαϊκοί λαοί αποφάσισαν και έδωσαν χρήματα και έσωσαν τον ελληνικό λαό. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση η ευθύνη ανήκει στις κυβερνήσεις και στις αντίστοιχες αστικές τάξεις οι οποίες είναι οι μόνες που κερδίζουν από τις σχετικές κινήσεις. Το συμφέρον των λαών δεν βρίσκεται στον ανταγωνισμό και τα αναθέματα μεταξύ τους, αλλά η ανατροπή αυτών των άθλιων κυβερνήσεων και των πολιτικών τους,

Έβδομο: “Μήπως όμως με την έξοδο, χάνουμε το όπλο της ευρωπαϊκής αλληλεγγύης των λαών και μένουμε χωρίς φυσικούς συμμάχους;”

Ίσα ίσα. Μια ήττα της δολοφονικής πολιτικής λιτότητας και αποδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων, μαζί με ένα πλήγμα στο αντιδραστικό οικοδόμημα της ευρωζώνης και της ΕΕ, θα αποτελέσει μια χαραμάδα νίκης, που θα λειτουργήσει ως **θετικό ντόμινο** εξελίξεων ειδικά στις χώρες της Ν. Ευρώπης. Αντίθετα, η προσμονή μιας ταυτόχρονης αλλαγής των πραγμάτων σε χώρες με διαφορετική πολιτική παράδοση και συσχετισμούς, αποτελεί αυταπάτη.

Φαίνεται τραγικό, αλλά είναι έτσι: Έπρεπε να σωριαστεί άδοξα καταγής (ή μάλλον πάνω στα κεφάλια μας) η Σοβιετική Ένωση, για να συνειδητοποιήσει η “ορθόδοξη” κομμουνιστική αριστερά ότι ο “υπαρκτός” ήταν ανύπαρκτος και χωρίς μέλλον, έχοντας μεταβληθεί σε εκμεταλλευτικό σύστημα. Το ίδιο φαίνεται να συμβαίνει σήμερα με την λεγόμενη “ευρωπαϊκή αριστερά” και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οι εξελίξεις θα είναι καταγιστικές. Όποιος θεωρεί βέβαιη τη μακροήμερευση της ευρωζώνης κάνει λάθος. Όποιος επίσης θεωρεί δεδομένη για πάντα την συμμετοχή της Ελλάδας στην ευρωζώνη και αποκλείει το ενδεχόμενο να τη βάλουν κάποια στιγμή τα ίδια τα αφεντικά της ΕΕ σε καραντίνα, επίσης δε λογαριάζει σωστά. Όπως η παραμονή δεν έχει δεδομένους όρους έτσι και η έξοδος δεν έχει το ίδιο χρώμα. Άλλο πράγμα μια έξωση με πρωτοβουλία του αντιπάλου, άλλο μια έξοδος απροετοίμαστη “από ατύχημα”, άλλο λόγω κατάρρευσης της ευρωζώνης, άλλο πράγμα μια αποχώρηση με τις σημαίες του φασισμού, του εθνικισμού και της Λεπέν

Και είναι άλλο πράγμα η **έξοδος με επιλογή** και πρωτοβουλία των δυνάμεων του αριστερού και εργατικού κινήματος, με πρόσημο εργατικό, δημοκρατικό, αντικαπιταλιστικό και με μήνυμα διεθνιστικής αλληλεγγύης.